

KUNINGAS: Mu süü on jälk, ta lehkab taevani,
tal lasub iidseim kõigist needustest –
oo, vennatapp! Ei saa ma palvetada,
ehk tung küll sama käskiv on kui tahe.
Mu kange süü all nõrkeb kange püüd
ja nagu mees, kel kohuseid on kaks,
ma kõhklen, kummast alustada, jättes
nii lohakile mõlemad. Ent mis?
Kas, kui sel neetud käel veel paksem kiht
kui käsi ise oleks venna verest, –
kas pole heldes taevas küllalt vihma,
et pesta seda valgeks nagu lumi?
Misjaoks on halastus kui mitte selleks,
et süüle näkku vaadata? Või palve,
kui puudub tal see kahekordne võim,
mis hoiab langemast või languile
toob andeksandi? Vaatan üles siis ...
Mu patt on olnud ... Kuid mis laadi palvest
võiks minul olla abi? „Anna andeks
mu jõle mõrv!” – Ei, sest veel ikka alles
on kõik mul, mille pärast mõrvasin:
kroon, võimuiha ja mu kuninganna.
Kas saab siis andeks see, kes püsib patus?
S i i n hukkaläinud ilma möllus roim
võib oma kullatatud käega õigust
küll väänata, ning sageli võib näha,
et süüteo tulu ise ostab ära
ka seaduse. Kuid nii ei ole s e a l.
Seal pole puiklemist, seal tegu nähtav
on õigel kujul ning meid sunnitakse
seal palgest palge oma pattudega
neist aru andma. Mis me teeme siis?
Peab katsuma, mis suudab kahetsus ...
Mida ei suudaks ta? Kuid mis ta suudab,

kui inime ei suuda kahetseda?
Oh viletsust! Oh põu, nii must kui surm!
Oh hing, mis liimil rabeldes veel rohkem
jääb kinni! Inglid, appi! Painduge,
mu tõrksad põlved; teraskiudne süda,
saa pehmeks nagu väeti lapse sooned!
Ehk läheb hästi veel.

William Shakespeare „Hamlet“ (tõlkinud Georg Meri)